04/05/2022

Ο Πατριάρχης Αντιοχείας στην πολύπαθη Χάμα

Πατριαρχεία / Πατριαρχείο Αντιοχείας

Στον Ιερό Ναό Αγίου Γεωργίου στην πολύπαθη Χάμα βρέθηκε χθες, Τρίτη, 3 Μαΐου, -για δεύτερη φορά μέσα σε δύο μήνες- ο Μακαριώτατος Πατριάρχης Αντιοχείας κ.κ. Ιωάννης ο 10ος, κατόπιν προσκλήσεως του οικείου Μητροπολίτη Επιφανείας κ. Νικολάου.

Επιμέλεια: Ευγενία Δίτσα

Στον Μακαριώτατο επιφυλάχθηκε θερμή -επίσημη- υποδοχή, κυριολεκτικά μετά βαΐων και κλάδων, στην πλατεία του Δημαρχείου της Πόλης, ενώ εκείνος αναφώνησε το «Χριστός Ανέστη», μεταφέροντας μήνυμα ελπίδας και ειρήνης σε ένα σημείο του πλανήτη, που οδηγείται συχνά σε λουτρά αίματος…

«**Είμαστε μέρος αυτής της Ανατολής**. Από τη μήτρα αυτής της πρώτης Γης, θα επιστρέψουμε. Είμαστε το δηλητήριο και το άρωμά της. Όλα αυτά τα λέμε στη χαρούμενη περίοδο της Αναστάσεως, ενθυμούμενοι την πρώτη χριστιανική κοινότητα που ξεκίνησε εδώ στη γη της Ανατολής από την Εκκλησία της Αντιόχειας και «φύτεψε» τον Χριστό στη Ρώμη και σε άλλες πρωτεύουσες του κόσμου.

Λέγοντας όλα αυτά, επαναβεβαιώνουμε ότι μας εμπιστεύθηκαν το όνομα του Χριστού σε αυτή τη γη. Αυτό δεν είναι ούτε ποίηση ούτε λόγια. Οι πρόγονοί μας κουβάλησαν το Σταυρό της Χριστιανοσύνης της Ανατολής για δύο χιλιάδες χρόνια, και τώρα εμείς τον κουβαλάμε και θα τον κουβαλάμε -παρά τη μετανάστευση και τον εκτοπισμό και παρά την τραχύτητα του Σταυρού του Κυρίου, σε αυτή τη γη, όπου μας τοποθέτησε Εκείνος, για να ξημερώνουμε, να γίνουμε ένα με τη γη και να βλέπουμε το φως του πρωινού ήλιου. Είμαστε απόλυτα βέβαιοι ότι το πρόσωπο του Χριστού δεν θα χαθεί από την Ανατολή στην οποία ενσαρκώθηκε.

Πριν από δύο ημέρες γιορτάσαμε την Κυριακή του Θωμά, τον Απόστολο που πρώτος εξέφρασε αμφιβολία και για να πειστεί άγγιξε την πλευρά του Χριστού. Η κατάσταση του Θωμά είναι παρόμοια με αυτή όλων των ανθρώπων, συμπεριλαμβανομένων και ημών. Συχνά ρωτάμε και αναρωτιόμαστε πού είναι ο Θεός σε όλα όσα συμβαίνουν στη ζωή μας, αλλά η απάντηση, που μας ανακουφίζει από την αγωνία, είναι αυτή του Θωμά, που είπε: «Ο Κύριός μου και Θεός μου». Δύο λέξεις συντομεύουν τα πάντα.

Δύο λέξεις βεβαιώνουν κάθε ψυχή και τη στερεώνουν στον Κύριο και Θεό της, εν μέσω κάθε θλίψης και κάθε κενού. Ήρθα τον Μάρτιο για να πω ότι είμαστε το δίδυμο αυτής της γης. Εκείνη την ημέρα, τα στόματά σας φώναζαν ” Χαίρε, Βηθανία!”. Και σήμερα σας συναντάμε, καθώς ψάλλετε το Χριστός Ανέστη και οι καρδιές χειροκροτούν. Σίγουρα δεν εξάλειψε όλες τις δυσκολίες, αλλά όποιος αφαίρεσε την πέτρα του τάφου πριν από δύο χιλιάδες χρόνια, αναμφίβολα θα αφαιρέσει τις πέτρες και τα αγκωνάρια και από εμάς.

Επέλεξα να έρθω σε σας την χαρούμενη περίοδο της Ανάστασης. Είμαστε τα παιδιά της Ανάστασης. Είμαστε πάντα με τον Χριστό. Στεκόμαστε με τον Κύριο της Ανάστασης και με τον Θεό κάθε παρηγοριάς.

Θυμάμαι εδώ αυτήν την αρχαία Επισκοπή με τη φωτεινή ιστορία της στον 20ό αιώνα και τους καλοπροαίρετους προστάτες της, από τον Γρηγόριο Γκαμπάρα έως τον Ιγνάτιο Χαρίκα […], έως και τον σημερινό Μητροπολίτη Επιφανείας κ. Νικόλαο

(Μπααλμπάκη). Είθε ο Θεός να σας ενισχύσει στη φροντίδα αυτής της ευλογημένης Μητροπόλεως και ενορίας και να αυξάνει τη σοφία σας, ώστε να μπορείτε να οδηγήσετε τα παιδιά της και να τα προμηθεύσετε με πηγές σωτηρίας».

Ο Μακαριώτατος δεν παρέλειψε να αναφερθεί για ακόμα μια φορά σε ένα θέμα που τον πονάει ιδιαίτερα: την απαγωγή του Μητροπολίτη Χαλεπίου, που είναι αδερφός του, μαχητικός και μη απελπιζόμενος ωστόσο.

«Προσευχόμαστε εδώ για μια ενωμένη Συρία που, με την άδειά Του, θα διώξει τη σκόνη της κρίσης και τις επιπτώσεις της καταστροφής, της τρομοκρατίας, της μετανάστευσης και του εκτοπισμού.
Οι προσευχές μας είναι για όλους τους απαχθέντες, συμπεριλαμβανομένων των αδελφών μας, Μητροπολίτη Χαλεπίου, Παύλου και του Συροϊακωβίτη Επισκόπου Ιωάννη. Ο φάκελός τους παραμένει εικόνα αποκατάστασης της ανθρώπινης αξιοπρέπειας γενικά και του χριστιανικού Λεβάντε. Απεικονίζει, επίσης, την ψευδαίσθηση ενός ξένου ρητού, που λέει ότι η προστασία των Χριστιανών είναι σαν οι Χριστιανοί να είναι επιβάτες ενός ξεχωριστού σκάφους σε μια πατρίδα που τους περιλάμβανε όλους.

Σας χαιρετώ από καρδίας, τέκνα αυτής της Ενορίας, της πόλης και του χωριού. Σας χαιρετώ έναν προς έναν, οικογένεια – οικογένεια, μεγάλους και μικρούς. Χαιρετίζω μέσα σας την αυθεντικότητα της πίστης που τρέφει τον Ιησού Χριστό με μητρικό γάλα. Χαιρετώ μέσα σας το άρωμα μιας αυθεντικής χριστιανής, που ζυμώνει πρόσφορο για τη Θεία Ευχαριστία. Χαιρετίζω τις καμπάνες, που παίζουν τη μελωδία της σποράς τους σε αυτή τη γη, τη μονιμότητα μιας χριστιανικής παρουσίας, που θα παραμείνει όσο το αίμα τρέχει στις φλέβες μας.

Και πάλι καταλήγω εμπνευσμένος από τα λόγια του Χρυσόστομου,
Ο Χριστός αναστήθηκε και οι άνθρωποι χάρηκαν.
Ο Χριστός αναστήθηκε και οι ψυχές επευφημούσαν.
Ο Χριστός σηκώθηκε και οι καμπάνες μας μεγάλωσαν.
Χριστός Ανέστη! Αληθώς Ανέστη!»